

Participate to Prepare for Christ's Return

By Elder Steven D. Shumway
Of the Seventy

Merrni Pjesë për t'u Përgatitur për Kthimin e Krishtit

Nga Plaku Stiven D. Shamuei,
i Të Shtatëdhjetëve

April 2025 general conference

Callings and other ways we embark in God's work uniquely prepare us to meet the Savior.

A few months ago, I was standing in a hall when Elder Neil L. Andersen walked by. I had just been called as a new General Authority. Likely sensing my feelings of inadequacy, he smiled and said, "Well, there looks like a man who has no idea what he is doing."

And I thought, "There is a true prophet and seer."

Elder Andersen then whispered, "Don't worry, Elder Shumway. It gets better—in five or six years."

Have you ever wondered why we are asked to do things in God's kingdom that feel beyond our reach? With life's demands, have you asked why we even need callings in the Church? Well, I have.

And I got an answer in general conference when President Russell M. Nelson said, "Now is the time for you and for me to prepare for the Second Coming of our Lord and Savior, Jesus the Christ." When President Nelson said this, the Spirit taught me that as we participate in God's work, we prepare ourselves and others for Christ's return. The Lord's promise is compelling that callings, ministering, temple worship, following promptings, and other ways we embark in God's work uniquely prepare us to meet the Savior.

God Is Pleased When We Engage in His

Thirrjet dhe mënyrat e tjera me të cilat hyjmë në veprën e Perëndisë, na përgatitin në mënyrë të pashoqe për të takuar Shpëtimtarin.

Disa muaj më parë, isha duke qëndruar në një korridor, kur më kaloi pranë Plaku Nil L. Andersen. Sapo isha thirrur si Autoritet i ri i Përgjithshëm. Me sa duket, duke ndier ndjenjat e mia të papërshtatshmërisë, ai buzëqeshi dhe tha: "Epo, dukesh si një njeri që nuk e ka idenë se çfarë po bën".

Mendova: "Ka një profet dhe shikues të vërtetë".

Plaku Andersen më pas pëshpëriti: "Mos u shqetëso, Plaku Shamuei. Do të bëhet më mirë, pas pesë ose gjashtë vjetësh."

A e keni pyetur ndonjëherë veten pse na kërkohet të bëjmë gjëra në mbretërinë e Perëndisë që duken përtej aftësisë sonë për t'i arritur? Me kërkesat e shumta të jetës, a e keni bërë pyetjen pse vallë kemi nevojë për thirrje në Kishë? Unë për vete, po.

Mora një përgjigje në konferencën e përgjithshme kur Presidenti Rasëll M. Nelson tha: "Tani është koha që ju dhe unë të përgatitemi për Ardhjen e Dytë të Zotit dhe Shpëtimtarit tonë, Jezusit, Krishtit". Kur Presidenti Nelson e tha këtë, Shpirti më mësoi se, ndërsa marrim pjesë në veprën e Perëndisë, ne e përgatitim veten dhe të tjerët për kthimin e Krishtit. Premtimi i Zotit është bindës se thirrjet, dhënia e shërbesës, adhurimi në tempull, ndjekja e nxitjeve dhe mënyra të tjera se si hyjmë në veprën e Perëndisë na përgatitin në mënyrë të pashoqe për të takuar Shpëtimtarin.

Perëndia Kënaqet Kur Përfshihemi në

Work

In “the majesty of this moment,” as God’s kingdom expands and temples dot the earth, there is a growing need for willing souls to engage in God’s work. Selflessly serving is the very essence of Christlike discipleship. But serving is rarely convenient. This is why I admire you covenant-keeping disciples, including our dear missionaries, who set aside your desires and challenges to serve God by serving His children. God “delights to honor [you for serving Him] in righteousness.” He promises, “Great shall be [your] reward and eternal shall be [your] glory.” When we say yes to serving, we are saying yes to Jesus Christ. And when we say yes to Christ, we are saying yes to the most abundant life possible.

I learned this lesson while working and studying chemical engineering in college. I was asked to be the activities planner for a singles ward. This was my nightmare calling. Still, I accepted, and at first it was drudgery. Then at one activity a beautiful girl was smitten by the way I served the ice cream. She returned three times, hoping to catch my attention. We fell in love, and she proposed to me just two weeks later. Well, maybe it wasn’t quite that fast, and I was the one who proposed, but the truth is this: I shudder to think of missing out on Heidi had I said no to that calling.

Our Participation Is Preparation for Christ’s Return

We engage in God’s work not because God needs us but because we need God and His mighty blessings. He promises, “For, behold, I will bless all those who labor in my vineyard with a mighty blessing.” Let me share three principles that teach how our participation in God’s work blesses and helps us prepare to meet the Savior.

First, as we participate, we progress toward “the measure of [our] creation.”

We learn this pattern in the account of the Creation. After each day of labor, God acknowledged the progress made by saying, “It was good.” He did not say the work was finished nor that it was perfect. But what He did say was that

Veprën e Tij

Në “madhështinë e këtij çasti”, ndërsa mbretëria e Perëndisë zgjerohet dhe tempujt mbulojnë tokën, ka një nevojë në rritje që shpirta të gatshëm të përfshihen në veprën e Perëndisë. Shërbimi me vetëmohim është vetë thelbi i dishepullimit si Krishti. Por shërbimi rrallëherë është i volitshëm. Ju pse ju admiroj ju, dishepuj që i mbani besëlidhjet, përfshirë këtu misionarët tanë të shtrenjtë, që i lini mënjatë dëshirat dhe sfidat tuaja për t’i shërbyer Perëndisë duke u shërbyer fëmijëve të Tij. Perëndia “gëzohe[t] t’i nderoj[ë] ata që [i] shërbejnë [Atij] në drejtësi”. Ai premton: “I madh do të jetë shpërblimi [juaj] dhe e përjetshme do të jetë lavdia [juaj]”. Kur i themi “po” shërbimit, ne po i themi “po” Jezu Krishtit. Kur i themi “po” Krishtit, ne po i themi “po” jetës më të begatë të mundshme.

Këtë mësim e mora ndërkohë që punoja dhe studioja për inxhinieri kimike në universitet. Më kërkuan të isha planifikues aktivitetesh për një lagje beqarësh. Kjo thirrje për mua ishte makth. Prapëseprapë, e pranova, dhe fillimisht ishte angari. Por në një aktivitet, një vajzë e bukur u magjeps nga mënyra se si e shërbeja akulloren. Ajo u kthye tri herë me shpresën se do të më tërhiqte vëmendjen. Ramë në dashuri dhe ajo më propozoi vetëm pas dy javësh. Epo, ndoshta nuk ishte aq shpejt, dhe isha unë ai që i propozova, por e vërteta është se, më tmerron ideja se mund të mos e kisha takuar Heidin po të mos e kisha pranuar atë thirrje.

Pjesëmarrja Jonë Është Përgatitja për Kthimin e Krishtit

Ne përfshihemi në veprën e Perëndisë jo ngaqë Perëndia ka nevojë për ne, por sepse ne kemi nevojë për Perëndinë dhe bekimet e Tij të fuqishme. Ai premton: “Pasi, vini re, unë do t’i bekoj të gjithë ata që punojnë në vreshtin tim, me një bekim të fuqishëm”. Më lejoni të tregoj tre parime që na mësojnë se si pjesëmarrja jonë në veprën e Perëndisë na bekon dhe na ndihmon të përgatitemi për të takuar Shpëtimtarin.

Së pari, ndërsa marrim pjesë, ne përparojmë drejt “qëllimit [t të] krijimit t[onë]”.

Ne e mësojmë këtë model në rrëfimin e Krijimit. Pas çdo dite pune, Perëndia e pranoi përparimin e bërë duke thënë: “Kjo ishte mirë”. Ai nuk tha se puna kishte përfunduar dhe as që ishte e përsosur. Por ajo që Ai tha ishte se kishte

there was progress, and in God's eyes, that is good!

Callings do not determine or validate a person's worth or worthiness. Rather, as we labor with God in whatever way He asks, we grow into the measure of our own creation.

God rejoices in our progress, and so should we, even when we still have work to do. At times we may lack the strength or the means to serve in a calling. Still, we can engage in the work and protect our testimonies through meaningful ways like prayer and scripture study. Our loving Heavenly Father does not condemn us when we are willing but unable to serve.

Second, serving elevates our homes and churches into holy places where we can practice covenant living.

For example, our covenant to always remember Christ is made individually, but this covenant is lived as we serve others. Callings surround us with opportunities to "bear ... one another's burdens, and so fulfil the law of Christ." When we serve because we love God and want to live our covenants, service that seems dutiful and draining becomes joyful and transformative.

Ordinances don't save us because they fulfill a heavenly checklist. Rather, when we live the covenants connected with these ordinances, we become the kind of person who wants to be in God's presence. This understanding overcomes hesitations to serve or preferences not to serve. Our preparation to meet Jesus Christ accelerates when we stop asking what God will permit and start asking what God would prefer.

Third, participating in God's work helps us receive God's gift of grace and feel His greater love.

We do not receive financial compensation for serving. Instead, scripture teaches that for our "labor [we are] to receive the grace of God, that [we] might wax strong in the Spirit, [have] the knowledge of God, [and] teach with power and authority from God." That is a very good trade!

Because of God's grace, our abilities or in-

përparim, dhe në sytë e Perëndisë, kjo është gjë e mirë!

Thirrjet nuk e përcaktojnë ose vërtetojnë vlerën apo denjësinë e një personi. Përkundrazi, ndërsa punojmë me Perëndinë në çfarëdo mënyre që Ai kërkon, ne rritemi në qëllimin e krijimit tonë.

Perëndia gëzohet për përparimin tonë dhe po kështu duhet të bëjmë edhe ne, edhe kur kemi ende punë për të bërë. Me raste, mund të na mungojë forca ose mjetet për të shërbyer në një thirrje. Prapëseprapë, ne mund të përfshihemi në vepër dhe t'i mbrojmë dëshmitë tona nëpërmjet mënyrave kuptimplota, të tilla si, lutja dhe studimi i shkrimeve të shenjta. Ati ynë i dashur Qiellor nuk na dënon kur jemi të gatshëm, por nuk kemi mundësi për të shërbyer.

Së dyti, shërbimi i lartëson shtëpitë dhe kishat tona deri në atë pikë, saqë bëhen vende të shenjta ku mund të ushtrojmë të jetuarit në besëlidhje.

Për shembull, besëlidhja jonë për të kujtuar gjithmonë Krishtin bëhet individualisht, por kjo besëlidhje jetohej ndërsa u shërbejmë të tjerëve. Thirrjet na rrethojnë me mundësi për të "mbajtur barrët e njëri-tjetrit, dhe kështu do të përbush[im] ligjin e Krishtit". Kur shërbejmë ngaqë e duam Perëndinë dhe duam t'i jetojmë besëlidhjet tona, shërbimi që dikur ishte detyrues dhe shterues, tani bëhet i gëzueshëm dhe shndërrues.

Ordinancat nuk na shpëtojnë ngaqë plotësojnë një listë synimesh qiellore. Përkundrazi, kur i jetojmë besëlidhjet që lidhen me këto ordinanca, ne bëhemi ai lloj njeriu që dëshirojmë të jemi në praninë e Perëndisë. Kjo kuptueshmëri e mposht ngurrimin për të shërbyer ose parapëlqimin për të mos shërbyer. Përgatitja jonë për të takuar Jezun Krishtin përshpejtohet kur ndalojmë së pyeturi se çfarë do të lejojë Perëndia dhe fillojmë të pyesim se çfarë do të parapëlqente Perëndia.

Së treti, pjesëmarrja në veprën e Perëndisë na ndihmon të marrim prej Perëndisë dhuratën e hirit dhe të ndiejmë dashurinë e Tij më të madhe.

Ne nuk marrim shpërblim financiar për shërbimin. Përkundrazi, në shkrimet e shenjta na mësohet se për "punën [tonë ne] m[ar]rim hirin e Perëndisë, për t'u forcuar në Shpirt, [për të] pasur njohurinë e Perëndisë [dhe] ... [për] të [dhënë] mës[im] me fuqi dhe autoritet nga Perëndia". Kjo është një marrëveshje shumë e mirë!

Për shkak të hirit të Perëndisë, aftësitë

abilities are not the principal basis for extending or accepting a calling. God does not expect perfect performance or exceptional talent to participate in His work. If so, Queen Esther would not have saved her nation, Peter would not have led the early Church, and Joseph Smith would not be the Prophet of the Restoration.

As we act in faith to do something beyond our abilities, our weakness is exposed. This is never comfortable, but it is necessary for us to “know that it is by [God’s] grace ... that we have power to do these things.”

We will fall many times as we engage in God’s work. But in our effort, Jesus Christ catches us. He gradually lifts us to experience salvation from failure and fear and from feeling like we will never be enough. When we consecrate our meager but best effort, God magnifies it. When we sacrifice for Jesus Christ, He sanctifies us. This is the transformative power of God’s grace. As we serve, we grow in grace until we are prepared to “be lifted up by the Father, to stand before [Jesus Christ].”

Help Others Receive and Rejoice in the Gift of Callings

I do not know all the Savior will ask me when I stand before Him, but perhaps one question will be “Who did you bring with you?” - Callings are sacred gifts from a loving Heavenly Father to help bring others with us to Jesus Christ. So I invite leaders and each of us to more intentionally seek those without callings. Encourage and help them engage in God’s work to help them prepare for Christ’s return.

John was not active in the Church when his bishop visited and told him that the Lord had a work for him to do. He invited John to quit smoking. Although John had tried many times to stop, this time he felt an unseen power helping him.

Just three weeks later, the stake president visited John. He called him to serve in the bishopric. John was shocked. He told the stake president he had just quit smoking. If this meant he would have to abandon his tradition of attending professional football games on Sunday, well, that

ose paaftësitë tona nuk janë baza kryesore për dhënien ose pranimin e një thirrjeje. Perëndia nuk pret rezultate të përsosura ose talent të jashtëzakonshëm për të marrë pjesë në veprën e Tij. Po të ishte kështu, mbretëresha Ester nuk do ta kishte shpëtuar kombin e saj, Pjetri nuk do ta kishte udhëhequr Kishën e hershme dhe Jozef Smithi nuk do të ishte Profeti i Rivendosjes.

Ndërsa veprojmë me besim për të bërë diçka përtej aftësive tona, dobësia jonë del në pah. Kjo nuk është asnjëherë e rehatshme, por është e nevojshme për të “di[tur] se nëpërmjet hirit të [Perëndisë] ... ne kemi fuqi t’i bëjmë këto gjëra”.

Ne do të rrëzohemi shumë herë ndër- sa përfshihemi në veprën e Perëndisë. Por në përpjekjen tonë, Jezu Krishti na kap. Ai na ngre lart gradualisht që të përjetojmë shpëtim nga dështimet e frika jonë dhe nga ndjenja se nuk do të jemi kurrë në nivelin e duhur. Kur e përkush- tojmë përpjekjen tonë të pakët, por më të mirë, Perëndia e lartëson atë. Kur ne sakrifikojmë për Jezu Krishtin, Ai na shenjtëron. Kjo është fuqia shndërruese e hirit të Perëndisë. Ndërsa shërbe- jmë, ne rritemi në hir derisa të jemi të përgatitur për “t’[u] ngri[tur] nga Ati, që të qëndroj[m]ë para [Jezu Krishtit].”

Ndihmojini të Tjerët të Marrin dhe të Gëzohen në Dhuratën e Thirrjeve

Nuk di gjithçka që do të më pyesë Shpëtim- tari kur të qëndroj përpara Tij, por ndoshta një pyetje do të jetë: “Kë solle me vete?” Thirrjet janë dhurata të shenjta nga një Atë i dashur Qiel- lor për të ndihmuar që t’i sjellim të tjerët me vete te Jezu Krishti. Ndaj, i ftoj udhëheqësit dhe secilin prej nesh që t’i kërkojë në mënyrë më të qëllimshme njerëzit pa thirrje. Inkurajojini dhe ndihmojini ata që të përfshihen në veprën e Perëndisë për t’i ndihmuar që të përgatiten për kthimin e Krishtit.

Xhoni nuk ishte aktiv në Kishë kur peshkopi i tij e vizitoi dhe i tha se Zoti kishte një punë për të për ta bërë. Ai e ftoi Xhonin ta linte duhanin. Megjithëse Xhoni ishte përpjekur shumë herë të ndalonte, këtë herë ai ndjeu një fuqi të padukshme që po e ndihmonte.

Vetëm tri javë më vonë, presidenti i kunjit u takua me Xhonin. Ai e thirri për të shërbyer në peshkopatë. Xhoni u shtang. Ai i tha presidentit të kunjit se sapo e kishte lënë duhanin. Nëse kjo do të thoshte se ai do të duhej të braktiste tra- ditën e tij për të ndjekur lojërat e futbollit profe-

was just too much to ask. The stake president's inspired response was simple: "John, I am not asking you; the Lord is."

To which John replied, "Well, if that is the case, I will serve."

John told me that these sacrifices to serve were the spiritual turning points for him and for his family.

I wonder if we have a blind spot, failing to extend callings to individuals who, to our mortal view, appear unlikely or unworthy. Or we may be more concerned with a culture of performance than with the doctrine of progression, neglecting to see how the Savior increases capacity in the unlikely and the unproven by giving them opportunities to serve.

Elder David A. Bednar teaches the importance of the scriptural mandate to "letevery [woman and] manlearn[their] duty, and to act."Do we do this? When leaders and parents let others learn and act for themselves, they blossom and flourish.While the easier path may be to give faithful members a second calling, the more excellent way is to invite the unlikely to serve and let them learn and grow.

If Christ were physically here, He would visit the sick, teach the Sunday School class, sit with the heartbroken young woman, and bless the children. He can do His own work.But He lives this principle of letting us act and learn, so He sends us in His place.

With participation in God's work comes "the right, privilege, and responsibility to represent the Lord [Jesus Christ]."When we serve to magnify Christ and not ourselves,our service becomes joyful. When others leave our class, meeting, ministering visit, or activity remembering Christ more than they remember us, the work is energizing.

In earnestly seeking to represent the Savior, we become more like Him.That is the best preparation for the sacred moment when each of us will kneel and confess that Jesus is the Christ, which I witness that He is and that President Russell M. Nelson is His "voice ... unto the ends of the earth" to help us "prepare ... for that which is to come."In the sacred name of Jesus Christ,

sionist të dielën, po i kërkohej shumë. Përgjigjja e frymëzuar e presidentit të kunjit ishte e thjeshtë: "Xhoni, nuk po ta kërkoj unë; po ta kërkon Zoti".

Së cilës Xhoni iu përgjigj: "Po mirë, nëse është kështu, unë do të shërbej".

Xhoni më tha se këto sakrifica për të shërbyer ishin pika kthese shpirtërore për të dhe familjen e tij.

Pyes veten nëse ndonjëherë kemi një fus-hëpamje të bllokuar, duke mos arritur që t'u japim thirrje individëve që, nga pikëpamja jonë e vdekshme, nuk kanë gjasa të shërbejnë apo duken të padenjë. Ose ne mund të shqetësohemi më shumë nga mendësia se sa rezultat do të japë, sesa për doktrinën e përparimit, duke lënë pa parë mënyrën se si e rrit Shpëtimtari aftësinë të njerëzimit që nuk kanë gjasa të shërbejnë dhe janë të paprovuar duke u dhënë atyre mundësi për të shërbyer.

Plaku Dejvid A. Bednar jep mësim mbi rëndësinë e mandatit të shkrimeve të shenjta që "çdo njeriduhettamësojëdetyrën e tij dhe të veprojë". A e bëjmë ne këtë? Kur udhëheqësit dhe prindërit i lënë të tjerët të mësojnë dhe të veprojnë për veten e tyre, ata zhvillohen dhe lulëzojnë. Ndërsa shtegu më i lehtë mund të jetë që t'u jepet anëtarëve besnikë një thirrje e dytë, mënyra më e shkëlqyer është të ftoni ata që nuk kanë gjasa të shërbejnë, dhe t'i lini të mësojnë e të rriten.

Nëse Krishti do të ishte fizikisht këtu, Ai do të vizitonte të sëmurët, do të jepte mësim në klasën e Shkollës të së Dielës, do të ulej me të renë zemërthyer dhe do të bekonte fëmijët. Ai mund ta bëjë vetë punën e Tij.Por Ai e jeton këtë parim që na lejon të veprojmë e mësojmë, në mënyrë që të mund të na dërgojë në vend të Tij.

Me pjesëmarrjen në veprën e Perëndisë vjen "e drejta, privilegji dhe përgjegjësia për të përfaqësuar Zotin [Jezu Krisht]."Kur shërbejmë për të lartësuar Krishtin dhe jo veten tonë, shërbimi ynë bëhet i gëzueshëm. Kur të tjerët largohen nga klasa, mbledhja, vizita për dhënien e shërbesës apo aktiviteti ynë duke e kujtuar Krishtin më shumë sesa na kujtojnë ne, vepra përcjell energji.

Duke kërkuar me zell për ta përfaqësuar Shpëtimtarin, ne bëhemi më shumë si Ai.Kjo është përgatitja më e mirë për çastin e shenjtë kur secili prej nesh do të gjunjëzohet dhe do të rrëfejë se Jezusi është Krishti, për të cilin dëshmoj se Ai është dhe se Presidenti Rasëll M. Nelson është "zëri i [Tij] ... [deri] te fundet e dheut" për të na ndihmuar që të "përgatit[emi] ... për atë që do të

amen.

vijë”. Në emrin e shenjtë të Jezu Krishtit, amen.